Karikatür

MERİKA NİSAN BALIĞINI HAZIRLADI:
merika — Bakalım bu balık kime nasip olacak!

Balıkçı — Hay babam hay... Derya kuzusu bunlar...
Müşteri — Nafile bağırma, kuzu olduğu fiyatından belli!..

Ankara Mektubu

İÇKİ düşmanları cemiyetinin «ay» larının rengi niçin «yeşil» de, «eflâtun» değil? Bunu bir türlü anlıyamadım, ama, içkide ayni zamanda zarar ve faydanın beraber yaşadığını pek iyi anlamışlardanım. Zararından, sıhhate olan fena tesirlerini, faydasından da verdiği zevk ve neşeyi kastediyorum.

İçki insanın ciğerlerini, sinirlerini, midesini bozar, âmennâ! bunu bilmiyen kaldı mı? Fakat, herkes yine bile bile akşamları pırnayı çeker, günün yorgunluğunu, dertlerini unutmıya çalışır.

Meth gibi olmasın ama, o ne aslan siiüdür o... Borçluya borcunu, dertliye derdini unutturur, gamsız gamsız uyutturur. Pısırığı aslan eder, çmacıyı kaptan..

Eğer içkinin bu halleri muvakkat olması ve ertesi sabah yine hakikat mutat acılığı ile gözlerimizi karartmasa enfes şey ama, her iyi şey gibi bu da bir rüya halinde çabuk geçip gider.

Hayatta iyilikle kötülüğün, iyi ile kötünün yanyana yaşadığını her vakit görürüz. İbadethane ile meyhanenin de ayni şehirde, hattâ ayni caddede kâin olmasını da insanlar hoş görmüşlerdir.

Daha uzağa gitmiye ne hacet? Şu içkinin bile lehtarı ve aleyhtarı ayni propaganda plâğının nağmeleridir.

İnhisarcıya sorunuz, ilânlarını gösterir. Güzel şişeler içindeki enfes likörlerin ve diğer ıçkilerin resimleri en usta ressamların ellerinden çıkmıştır ve baskıları birer tabı şaheseridir. Halbuki, hıfzısıhhat memurlarına sorunuz, size içki aleyhinde sayısız broşürler verirler.

Tezat demeyiniz. O da lâ..ım, bu da lâzım. Ben bu tezadı şövle tefsir ve hattâ telif ederim: İlâç da bir zehirdir. Kâfi miktarı hastalık tedavi eder, fazlası sıhhatı berbat eyler.

İnhisarın ilânları, durmadan iç! demiyor. Tababet de hiç içme! diye bir memnuiyet koymaz.

İçki yasağını Amerika bilmem hâlâ devam ettiriyor mu? Ettiriyorsa hâlâ müptelâların da Amerika kara suları haricindeki meyhane vapurlarına seyrüsefere devam ettiklerine şüphe etmem. Hattâ, hattâ düşman tahtelbahirlerinin tehlikesi n e rağmen.

Bunun, bizim eski ve yeni tarihimizde de defalarca tatbikine yeltenildiğini görürüz, fakat netice malûm.

En son içki yasağını hangimiz unuttuk? Bu memnuiyet herkesin içki iştahını arttırmaktan başka ne fayda verdi? Ben bile müptelâsı olmadığım halde Ankarada gizlice rakı satan «Dayko» nun kaç defa kapısını vurdum.

Bizde veyahut yabancı memleketlerde içki hakkında geçmiş bir vakanın haberini duysam, yahut okusam, nedense, entarisinin açık göğsünden fırlamış kılları ile hep, Daykonun bakır inbikler arasındaki damacanalardan rakı doldurmak üzere ayağında hamam nalınları ile bir karanlık izbede tıngır mıngır gezdiğini görürüm.

O rakılar ne nevi şeylerdi bil-

(Devamı 5 nci sayfada)

Erkek — Fakir olsam beni sever miydin?..
Kadın — O zaman biribirimize raslar mıydık?!..

HER ŞEYDE ZAM:

Vurguncu — Usulü bulduın... Artık istediğim kadar çalarım!..

No. 326 CİLT: 13 SENE: 7 FİYATI 10 KURUŞTUR 26 MART 1942

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

HER ŞEYDE ZAM:

Vurguncu — Usulü buldum... Artık istediğim kadar çalarım!..

Mister Çörçil — Doğudan başlıyan Japon istilâsı nereye varacak?..
Mister Ruzvelt — Batıya!..

HAFTADAN HAFTAYA

Balık ve Hamura Dair

PALAMUT balığı son aylarda ziyafet sofralarının en rağbetli ve makbul yemeklerinden biri olmuştur. Balıkçılar eskiden onları derya kuzusu diye satarlardı. Derya kuzuları şimdi fiyat ve krymetçe geçen baharki kara kuzularını geçmiye başlamışlardır. Eskiden hakikaten de Hıdrellez kuzusu cesametinde vücutları ile dükkânların taşları üzerinde upuzun ve seril sefil, şimdi derece derece rütbeleri büyüyerek lâkerda gibi dilim dilim, halka halka taş ve çinko tezgâhlar üzerine çıkmışlar, kalkan ve kılıçların boş kalmış yerine kurulmuşlardır. Maamafih palamutların bukadarla da kalmamaları, balık yumurtası gibi mumlanarak daha yüksek makamlara çıkmaları da mümkündür. Tanrı bir kere «Yürü kulum» demiş olmasın.

* * *

Alaturka bir dostuma sordum:

— Hıdrellezde yine kuzu doldurmacak mısın?

Cevap verdi:

— Eski fiyata çıkarsa bir palamut doldurmak fikrindeyim.

— Palamudun dolması olur mu?

— Marul gibi üçer, dörder sicime geçirilip satılan kafalarından nefis çorba olur da vücutlarından dolma olmaz mı?

Sonra içini çekerek ilâve etti:

— Zaten neyin dolması olmuyor ki?

* * *

Maamafih ne olursa olsun, palamut fiyatının bukadar yükselişini bir türlü izah edemiyorum. Bir kuzunun meydana gelmesi, bir çocuğun yetişmesi kadar külfetli ve masraflıdır. Gebe koyunu aylarca besliyeceksin, kuzu doğacak, süt içecek, ot vesaire yiyecek, onunla beraber çoban da beslenecek. Derken navlonunu vererek seyahate çıkaracaksın. Çalınmaması, vagonda ezilmemesi, denize düşmemesi için bir yığın masraf ve zahmete katlanacaksın. Nihayet elden ele geçtikçe kıymeti artarak mezbahaya gelecek, muayene edilecek, kesilecek, yüzülecek, kim bilir neredeki kasap dükkânına götürülecek.

Bütün bunlara mukabil balığa yaptığımız bütün fedakârlık biçareyi denizde bir parça kovalıyarak Rusya ve Libyadaki ordular gibi bir çıkmaza sokmak, yahut ucuna bir parça yiyecek takılmış zokayı yutturmaktan ibarettir.

* * *

Boğazına düşkün bir dosta sordum:

— Sen hamursuz ve hele tatlısız hiç yapamazsın. Ne haldesin?

Güldü:

— Kolayını buldum. Her gün yine hamur yemeklerimi yiyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırarak:

— Ne o yoksa istifçilik mi var? dedim.

Cevap verdi:

— Hayır, şeker hastalıklı bir hizmetçi tuttum. Ekmek yemiyor. Bunun için epeyce ekmeğimiz artıyor. Kuruyan ekmekleri havanda dövüp elekten geçirdik mi oluyor sana âlâ bir un. Bu unu yumurta ile sulandırıp bulama kıvamına getirdikten sonra nerede istersen kullan. Palamut dilimini buladıktan sonra kızgın yağa at, olsun sana âlâ bir yumurtalı levrek. Kaşık kaşık yine kızğın zeytinyağına at, sonra kestirilmiş ılık tatlıya batır, olsun sana yassı kadayifi, kadın göbeği cinsinden bir tatlı. Hele arasıra karnenden artırıp da furundan pişmemiş bir ekmek alabilirsen, ölmüşlerinin canı için gani gani saray lokması yiyebilirsin. Zaten saray lokması yoğurup sulandırdıktan sonra parça parça kızğın zeytinyağına dökülen mayalı ekmek hamurundan başka nedir ki?

Şayet alaturka tatlıdan hoşlanmıyor da, pasta gibi nazik ve ince frenk tatlıları istiyorsan o vakit bir pastacıya müracaat edeceksin. Bazı fıkara kılığında kimseler öteden beriden topladıkları ekmek kırıntılarını pastacılara satarlar, onlar da dediğim usul ile bu ekmeklerden güzel bir un çıkarırlar. Bu undan Beyoğlu pastahanelerinde yediğimiz nefis pastaların nasıl meydana çıktığı ancak onlara malûm bir sır ve marifettir.

KARİKATÜR

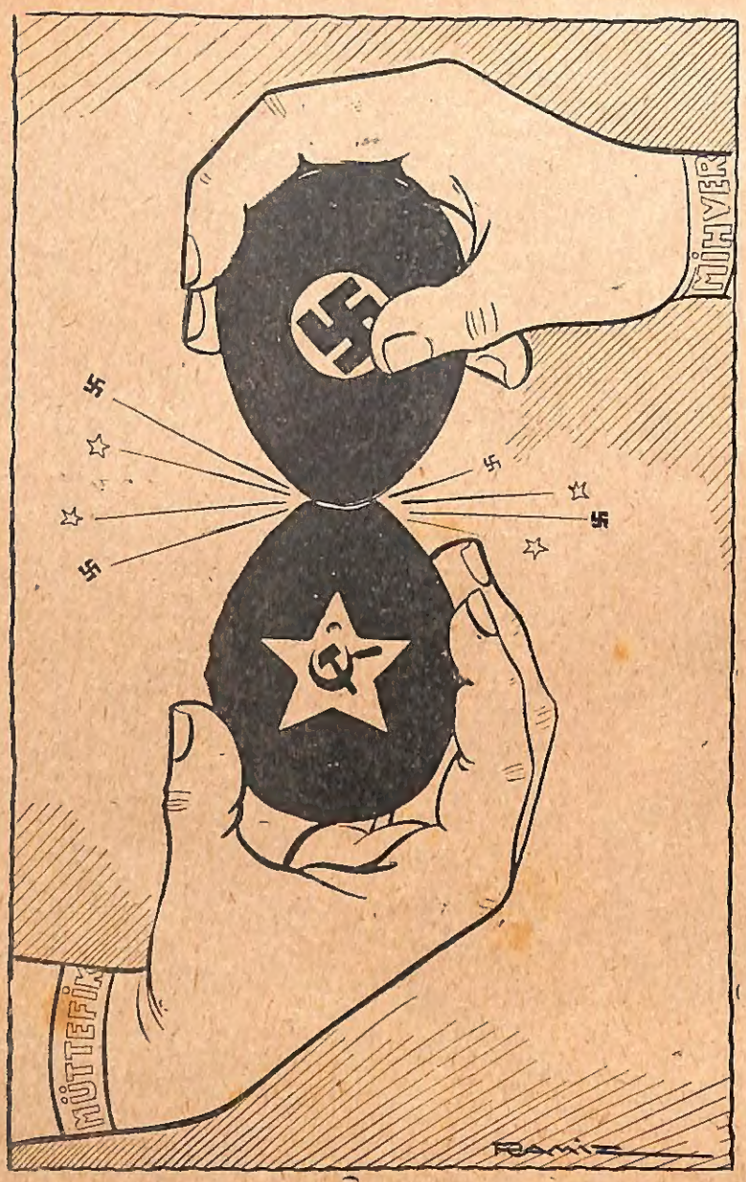

1942 PASKALYASINDA KIRMIZI YUMURTA DÖVÜŞÜ:
— Bakalım evvelâ hangisi kırılacak?!..

ANKARA MEKTUBU

(2 nci sayfadan devam)

mem. Fakat fiyatlarını bilmek bile bir tek kadehle insanı sarhoş etmiye kâfi idi.

Bugün en güzel şekilde hazırlanmış olarak satılan içkiler, o zamanki içkilerin şüpheliliğini taşımaz. Fiyatlara gelince, elde edilecek kâr da, Daykonun nalınlarına sedef kakmak için sarfedilmez.

Kaldı ki, sıhhat için en az zararlı, hattâ itidalle içilirse faydalı olan şarap gibi içkiler ucuzluğunu da el'an muhafaza ediyorlar.

Ben içkiyi sevmem. Yalnız arasra bir değişiklik olsun diye yahut arkadaş ısrarile bir iki tek parlatırım. Müptelâsı olmadığım halde bu mevzuda bukadar satırları niçin karaladım? Hiç, lâf olsun diye işte. Yine içen içer, içmiyen de içmez. Yoksa elâlem benim sözüme metalik mi verecek, ne gezer? Bizimki lâf kıtlığında bir gevezelik mevzuu..

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

«İlim deryasının yoktur kenârı, bunu böyle dedi Molla Fenârî» diye bir söz vardır. Bu darbımesele rağmen bu deryanın kenarını mesahalamıya çalışan bir adamdır Enver Behnan.

O, Ziya Gök Alpın nazariyelerini tahlil ederek ilimcilik, tarih kitapları yazarak, tarihçilik, «Ayşim» gibi romanlar yazarak da ediplik payeleri almıya çalıştı.

Muharrirdir, hocadır, falandır ama, kendi sözüne bakılırsa en bariz vasfı vakanüvisliktir. Her senenin, her ayının, her haftasının, her gününün, her saatının, her dakikasına, her saniye, salise, rabia ve hamisesine kadar siyasî, ilmî, fennî, iktisadî, içtimaî ve millî nekadar vekayi geçmişse hemen kayıda geçirmektedir. Dünyanın şu vekayii pek fazlalaştığı günlerinde bu işin arttığındandır ki, ortalıklarda da görünmemektedir.

Ben ona her nevi ilmin âlimi olduğuna bakarak, «Allâme Teftâzânü cedid» demekteyim, bilmem siz daha münasip bir isim bulabilir misiniz?

İyi, hoş, zarif bir adamdır ve sözleri keenne fıstık, üzüm, bademdir.

Enver Behnan Şapolyo, tüyü tüsü az olduğundan bir nevi şebabeti ebediyeye malikiyetle varadılıştan bahtiyar kullardandır. Hiç ihtiyarlamıyacağına nazaran, yazmıya başladığını ve elli bin ciltten mürekkep olduğunu söylediği eseri için bol bol zamanı var, demektir. Ne mutlu bu eseri okuyacak gelecek nesillere!..

★

ÂLİM HİZMETÇİ:

Server İskitin hizmetçisi ekmek karnelerini kaybetmişti. Bunu duyan Mesut Cemil ertesi günü Servere rasladı ve takıldı:

— Allah versin. İstanbulda Baltacıoğlu falan hep âlimler ekmek karnelerini kaybediyorlarmış. Sen de o zümreve dahil oldun ha?

İskit cevap verdi:

— Karneyi ben kaybetmedim, hizmetçi etti. Övle ise bu payeyi de ona vermen lâzım.

BİZİM ERZATSLAR:

Bir grup halinde «Kutlu» gazinosunda oturmuş erzats denilen, Almanyadaki bazı sunî gıdalar ve maddelerden bahsediyorlardı:

Şair Orhan Veli lâfa karıştı:

— Şu erzatse bizden bir iki misal gösterene aşkolsun.

Meki Sait durur mu? Hemen misalleri buldu:

— Meselâ kardeşim, bizim muhabir arkadaşların uydurma haberleri... Daha, daha.. Hah, en iyi misali de senin şiirlerin.

Zaparta

Anne — Oğlum, koş kapıyı aç, baban pek sevinerek geliyor... Anlaşılan elindeki paketle bize ya kömür, ya odun getiriyor!..

— Benim için çıldırıyormuş, deli oluyormuş, inanmıyorum...
— Yalan değil, geçen gün benim boynuma bile sarıldı!..

EKİM SEFERBERLİĞİ

Bayan, akşam üstü, bayı sevinçle karşıladı:

— Bugün geç vakite kadar bahçede meşgul oldum. Bahçıvanı çalıştırdım...

— Aferin karıcığım, neler ektirdin bakalım?

— Eski çiçek tarhlarına bol bol soğan ektirdim...

— Yaşa... Acaba yazlık soğan mı, kışlık soğan mı?

— Ne o, ne bu.. lâle ile sünbül soğanı!

TEKDİR İLE USLANMIYAN!

Muallim, Ziya Paşadan bir beyit yazdırıyordu:

Nush ile yola gelmiyeni etmeli tekdir

Talebeden biri mırıldandı:

— Bu mısrai babam da söyler!

Muallim, beyti tamamladı:

Tekdir ile uslanmıyanın hakkı kötektir

Ayni talebenin mırıltısı duyuldu:

— Bu mısraı işitmemiştim!

Muallim hayret etti:

— Nasıl olur? Birinci mısraı duyan ikinci mısraı da muhakkak işitir!

— Ne yapayım? Babam yalnız birinci mısraını söyler, ikinci mısraını okumadan..

— Ey, okumadan?

— Hemen mevzuunu üzerimde tatbike başlar!

ÖZEL ve GENEL İŞLER

Hiç bir alış verişim yokken hesap, kitapla,
İçmek icap ediyor sigarayı hesapla!

İnhisar artırınca rakının fiyatını
Ben de kurdum dostluğu yavaş yavaş şarapla...

İlk elde beş kuruşa mal olan bazı eşya
Son elde beş liraya çıkıyor bin dolapla.

Muhtekirin yakası kanunun elindedir,
Müşterinin yakası muhtekirde, azapla!

Gerçi başım derttedir hatunla her gün evde,
Onun da başı dertte, lâkin, ipek çorapla!

Tabanlar yükselince fiyatlar da fırladı,
Ayakkabı bir oldu tam bir takım esvapla.

Demokratlar da bir gün sıvıyacak kolları,
Ömür geçmiyecek böyle sual, cevapla!

Bir bir giden yerleri, bir bir geri alacak,
Düşmanın kollarını bağlıyacak kınapla.

Lâkin o vakte kadar kalır mı dostla düşman?
Beşer kaç yıl dayanır bukadar ıztırapla?..

Bu kıyamet sürerse kalmıyacak, eminim,
Hanenin üstünde dam... başın üstünde tabla..

Yiğitlerin nefesi bitince, Çamdeviren,
Eline sopasını alacak Maryan abla!

ÇAMDEVİREN

Terzi — Aramızda ufak bir fark var bayan: Biz giydirmek için soyarız, siz de giyinmek için soyunursunuz!..

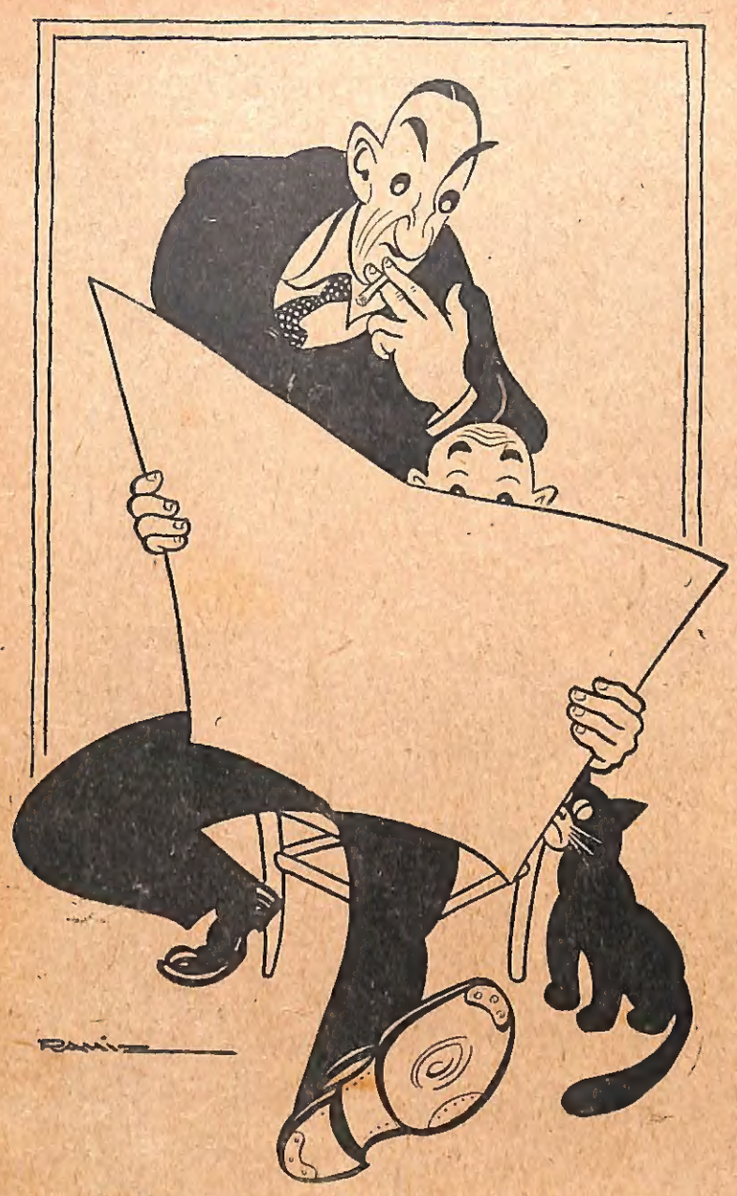

— **Bakkallar cemiyeti âzası İstanbula dağıtılacak şekerin çoğunu kendilerine almışlar, amma iş meydana çıkmış.**
— **Bal tutan parmak yalar derler, amma desene bunlar avuçlarını yalamışlar!..**

Hikâye

BOŞ OTOMOBİL

SABAHLEYİN Maslak yolundan geçen otobüs şoförü, yolun sol tarafında, boş bir otomobilin durduğunu gördü: Kurşuni, pırıl pırıl, üstü açık bir spor otomobili... Otomobilin güzelliğine ağzının suları akan sarsak otobüsün gayretli şoförü oradan hızla geçmiye, yolcuları bir ayak önce şehire yetiştirmiye mecburdu. Bu yüzden spor otomobilini doyasıya gözden geçiremedi.

Fakat akşam dönüşünde aynı otomobilin ayni noktada, yine bomboş, durduğunu görünce merak etti: Böyle bir zamanda böyle bir otomobil yolun ortasında on iki saat bekçisiz bırakılır mı? Muhakkak bu işte esrarengiz bir vaka olacaktı!

Hemen hâdiseyi en yakın polis merkezine haber verdi. Memurlar geldi, tetkikatta bulundular. Otomobilin içinde mühim bir vaka cereyan ettiğine ait bir alâmet yoktu, fakat muhakkak olan bir cihet varsa o da otomobil sahibinin meydanda bulunmadığı idi... Korna çaldılar, düdük öttürdüler, fakat tepelerden, kırlardan otomobil sahibi yerine korna ile düdük seslerinin akisleri geldi!

Otomobilin numarasını aldılar, seyrüsefer dairesine telefon ettiler, nihayet otomobilin kime ait olduğu anlaşıldı. Meşhur kadın hastalıkları mütahassısı doktor Abdürrezak Elihançerlinin otomobili... Doktora telefon ettikleri zaman gece yarısına az bir zaman kalmıştı. Zavallı adamı telefonun başında buldular, o da heyecanından, telâşından telefon edilecek bir makam arıyormuş!

— Otomobilinizi Maslak yolunda bulduk, içinde kimsecikler yok!

— Demeyiniz... Eyvah, mahvoldum, bittim!

— Neden böyle söyülüyorsunuz?

— Zira otomobilde ciğerparem oğlum vardı, nişanlısı ile şöyle bir Boğaz gezintisi yapacaktı. Sabahleyin evden ayrıldı. Demin öğrendim: nişanlısını almış, yola çıkmış... gidiş o gidiş. Hâlâ bir haber yok!

— Oğlunuzun düşmanları var mıydı?

— Zannetmem...

— Para cüzdanı dolu muydu?

— Herhalde... Benim gibi meşhur bir doktorun oğlu parasız dolaşır mı?

— Nişanlısının mücevheratı üstünde miydi?

— Hayır, üstünde değilmiş.. Yalnız parmağında üç bin liralık tek taş bir yüzükle bileğinde yine o kıymette bir pırlantalı bilezik saat varmış!

— Yalnız bukadar mı?

— Onun gibi bir şey. Fazla olarak boynunda baba yadigârı doksan dokuz tanelik tesbihten yapılmış inci bir kolye bulunuyormuş...

— Bu da aşağı yukarı ne eder?

— Herhalde yüzükle bileziğin mecmuu kadar bir para... Zaten oğlumun nişanlısı mütevazi bir kızdı, üstünde fazla ziynet taşımazdı.

— İsabet... Hepsi bukadarsa büyük bir servet sayılmaz!

— Evet, evet, bukadar.... Böyle bir, iki parça mücevherat için bir cinayet işleneceğini tahmin edebilir misiniz?

— Tahmin edilmemek lâzım ama, insanların huyu biribirine benzemez. Üç buçuk lira için kanın gövdeyi götürdüğü çok görülmüştür.

— Aman söylemeyiniz, üstüme fenalık geliyor..

— Kendinizi sıkı tutunuz... Oğlunuzla nişanlısını arayacağız, ve mutlaka bulacağız... Ölü olsun, diri olsun!

— Çok rica ederim, diri bulmıya gayret ediniz!

O gece geçti, hâlâ gençlerden bir haber yoktu. Ertesi gün akşam oldu, yine nişanlılar meydanda yok... Kuyuları, hendekleri aradılar, tümsek yerleri kazdılar, çukur yerleri açtılar, yok, yok, yok...

Aradan iki gün daha geçti.

CIGARALAR PAHALILAŞTIKTAN SONRA:
Bir taşla iki kuş!?...

"Hazım,, ı Ziyaret

ŞİRİN artistimiz bu nisanda yirmi beşinci sahne hayatını tekmilliyor. Bu münasebetle kendisini ziyaret etmeyi hem kendisine reklâm, hem de kendime mevzu bakımından faydalı buldum. «Şehir» gişesine doğru yürüdüm.

Piyangonun çekilmesine epeyce vakit bulunduğundan gişede Hazımdan başka kimse yoktu. O da dükkânın kuytu bir köşesine çekilmiş, kendi kendine şarkılar söylüyor, taklitler yapıyordu:

— Of, hayhak!.. Perde kurdum, şem'a yaktım, gösterem zillü hayal... Patlama, Hacivat, geliyorum!.. Balat kapısından girdim içeri... Karanfilsin, kararın yok, gonca gülsün, tımarın yok!..

Sonra bana döndü:

— Galiba sen de bana bakıp içinden: «Delisin, tımarhanen yok!» diyorsun...

— Ne münasebet!.. Belli ki, jübile için prova yapmakla meşgulsün!

— Akıllısın be birader, şıp diye anladın... Şimdi ben de sana akıllı olduğumu ispat edeceğim!

Kadın — Sözleriniz beni üşütüyor..
Erkek — Şaşmam, baksana okadar ince giyinmişsiniz ki!.

— Malûmu ne lâzım etmek ilâm?

— Yoo, öyle değil... Sen nasıl akıllılığı hak ettinse ben de öyle hak etmek isterim. İşte ben de senin yüzüne bakar bakmaz anladım: Benden bir tayyare bileti almıya geldin!

— Maatteessüf hayır!

— O halde bir jübile bileti almıya geldin!

— O da değil!

Boncuk gibi gözlerini dik dik yüzüme dikerek horozlandı:

— Öyle ise ne almıya geldin?

— Mülâkat almıya!

— Demek anlıyamadım, dedi, demek senden akıllı değilmişim!

Hemen kıymetli artisti teselli ettim:

— Üzülme, dedim, yine anlamış sayılırsın... Zira ben senden aldığım mülâkatı gazeteye vereceğim, ondan kazandığım para ile senden hem bir jübile, hem de bir piyango bileti alacağım!

Gözleri yuvasında fırıl fırıl döndü:

— Demek ben katmerli akılsızmışım!

— Bunu da nereden çıkardın?

— Öyle ya... Kendi ağzımdan çıkan lâkırdıların bukadar para edeceğini hesaplamadan boşuna çene çalıyorum. Tevekkeli: «Yemiyenin malını yerler!» dememişler!..

(Devamı 11 nci sayfada)

Gençlerin kendileri değil, nerede bulunduklarına dair bir işaret bile sezilmiyordu. Civardaki evlere, kulübelere kadar taharriyat yapıldı. Kaybolan zavallıların ne derisinden, ne ölüsünden eser çıkmadı.

Bütün ümitlerin kesildiği bir sırada bir çiftçi, koşa koşa otomobilin yanında nöbet bekliyen memura geldi:

— Bizim ahırda, samanların üstünde iki yabancı var..

— Nasıl yabancı bunlar?

— Biri erkek, biri kadın... Oturmuş konuşuyorlar. Hırsız mı? casus mu, bilmiyorum. Benim içeri girdiğimi, kendilerini gördüğümü fark bile etmediler.

Memur, tabancasını alarak, civardaki çiftliğe gitti. Ahırdan içeriye daldı. Karanlık köşeye doğru elektrik lâmbasını çevirdi:

— Eller yukarı!

Cep lâmbasının ışık çerçevesi içinde sakalları uzamış, sapsarı bir erkek yüzü ile saçı, başı karışmış, bembeyaz bir kadın belirdi. Memur sordu:

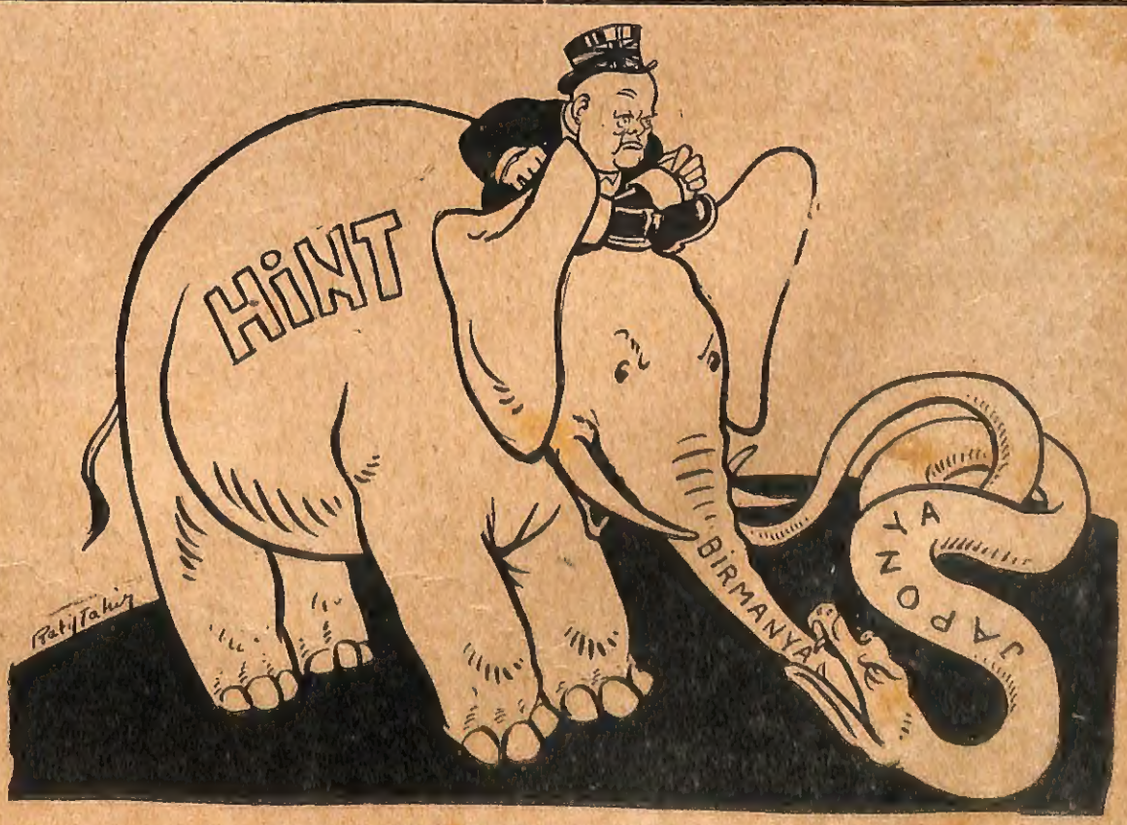

O yalan bu yalan fili de yutar mı bu yılan?!..

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan: Rgıp Şevki

— 30 —

Hocanın yüreği öyle şiddetle attı ki, heyecandan düşecek gibi oldu. «Hah, işte, Cenabıhak bana bir eşek gönderiyor!» diye düşündü, elini göğsüne bastırdı ve bekledi.

Az sonra atlı geldi ve atını şahlandırarak durdu. Arkasında küçük bir tay duruyordu. Hoca ümitlerinin bir anda yıkılıverdiğini görünce, yine düşecek gibi oldu. Gözlerini atlıya kaldırdığı zaman, bu sefer heyecandan değil, korkudan titredi. Herif dağ gibi bir şeydi. Omuzları bir çamaşır teknesi kadar genişti. Palabıyıkları, bir ceviz ağacının gövdesini andıran göğsü üzerine doğru sarkmıştı. Kalın kaşlarının yarı örttüğü simsiyah iri gözlerini devire devire bakıyordu.

Hoca bir an için yeni bir ümide kapıldı. Böyle heybetli insanların bazan çok müşfik kalpler taşıdığını biliyordu. Belki de bu adamcağız kendisini atının arkasına alır, bir köye kadar götürürdü. Orada nasıl olsa bir eşek satın alabilirdi.

Hoca bu ümitle tatlı tatlı gülümsedi:

— Selâmüaleyküm ağa, Hızır gibi yetiştin! diye mırıldandı.

Fakat palabıyıklı, kırmızı cepkenli atlı dik dik Hocaya bakmakta devam etti. Hoca sesine bir hüzün katarak kurtların eşeğini nasıl paraladığını anlattı. Sonra da:

— Aman ağam, himmet senden, dedi. Bu yokuş yollarda ezildim kaldım. Yorgunluktan öleceğim!

Ağa kaşlarını çattı, Hocanın ne demek istediğini anlamıştı. Boğuk bir sesle:

— Bak hele uyuza, diye bağırdı. Koca herif sakalından da utanmıyor!

— Aman ağam..

— Sus, şimdi boğazını deşerim. Haydi, yapış şu taya bakayım.

— Aman ağam!.

Atlı kılıcını çıkararak Hocanın üzerine doğru uzatınca zavallının ayakları âdeta tutmaz oldu. Ağa tayı göstererek:

— Tut şunu, al sırtına! haydi, sabi hayvan yokuş çıkamaz. Yürü!..

Hoca, işin hiç de şaka götürür tarafı olmadığını, bu Allahın dağında herifin pek âlâ ve kolayca kendisini öldürebileceğini düşündü. Kılıcın tehdidi altında tayı tuttu, fakat son bir teşebbüste daha bulunmak cesaretini gösterdi:

— Aman ağam, ben hocayım, din adamıyım, mübarek tayınızı şu Habeş oğlan taşısın da, ben de...

— Höyyt! hâlâ söylüyor! Bre habis mel'un, ciğerini deşeceğim!..

Hoca korku ile tayı sırtlarken ağanın kılıcı omuzunda şakladı ve acısı tâ can evine kadar uzandı. İçinden öyle küfürler, öyle lânetler savuruyordu ki, bunu bu koskoca çam yarması herif duysa, mutlaka onu delik deşik, lokma lokma ederdi:

— Miskin herif, yürü!

Yokuş, sanki yüz misli birden dikleşmişti. Fakat buna rağmen Hoca bütün kuvvetini sarfediyordu. İlk andaki kızgınlığı yavaş yavaş eriyor, yerine garip bir teslimiyet kaim oluyordu.

«Hey rabbim, diyordu. Kanbur kanbur üstüne, bu ne hikmettir. Ben senden binecek istedim, sen bana binecek gönderdin! Yanlış mı anladın yarabbi!»

Dağ gibi atlı bazan davul gibi öterek bağırıyor, bazan da - Hocanın ayakları dolaştığı sırada - boru gibi ötüp kahkahalar atıyordu. Arkadan gelen İmat bile bu hale fena halde içerliyordu. Fakat kara oğlan yapılacak hiç bir şey olmadığını düşünüyordu. Bu herife kafa tutsa, adam bir kılıç darbesinde kendisini yıkıp geçecekti. Yalvarsa, belki büsbütün zülme tahrik edecekti. Yine en iyisi susmaktı. Susmak, sonuna kadar susmak..

Hoca, sırtında bu koskoca tay olduğu halde ıhlıya ıhlıya nihayet tepeye çıktı ve birdenbire sırtından tayı atarak oracığa çöküverdi. Tay yere fena düşmüştü, ancak birkaç defa çırpındıktan sonra ayağa kalktı. Kendi hayvanının yavrusuna bu eziyeti reva gördüğü için atlı:

— Bre hay domuzun oğlu! diye haykırarak Hocanın sırtına bir kılıç darbesi daha havale etti. Hoca:

— Ih! diye inledi.

Dağ gibi iri atlı, peşinde tayı olduğu halde tozlu yoldan aşağı dolu dizgin gitti, kayboldu.

İmat heybesini sırtından atarak koştu:

— Aman Hocafendi dayı, bir yerine bir şey oldu mu?

Hoca inim inim inliyordu:

— Oh, oh! aman, öldüm. Hey yarabbi, sen azimüşşandın, sen kadiri mutlaktın, ama niçin yanlış anladın? Hey yarabbi, ne diyeyim, ne söyliyeyim? Ben yanlış söylesem bile benim halimden sen doğrusunu anlamaz mıydın?

* * *

Akşam hava kararırken Piribeyliye girdiler. Burası büyümüş büyümüş de küçülmüş bir kasabaydı. İçinde pek az ağacı, kupkuru, susuz, gösterişsiz evleri vardı. Kasabanın bir dışından bakılınca öteki dışı görülüyordu. Fakat etrafa yer yer bahçeler, bağlar serpilmişti. Yakınlaştıkça güzelliği artıyor, silik, sönük halden çıkıyordu.

Nasrettin Hoca ile İmat kasabanın kenarına geldikleri zaman adamakıllı yorulmuşlardı. Ayakları davul gibi şişmişti. Nefesleri sıklaşmış ve kalçaları sarkmıştı. Hoca kasaba mezarlığının yanından geçerken:

— Aman, dedi. Dur biraz dinleneyim. Öldüm vallâhi!

İmat itiraz edecek oldu, fakat hoca çoktan mezar taşlarından birinin üstüne çökmüştü:

— Oh, aman, ay!. Ne olursa olsun, iki eşek satın alacağım. Birini kurtlar yerse, doyar giderler, öteki bana kalır.

İmat da yorgunluktan sersemeye dönmüştü. Mütemadiyen sağ gözünü kırpıştırıp duruyordu.

Hoca akşamın hafif serinliğinde kozalak ve ısırğan otu kokan bu mezarlıktan biraz sonra tevehhüş etmiye başladı ve derhal da yorgunluğunu unuttu. Ayağa kalkarken bir köpeğin, biraz ileride bir mezar taşını ıslattığını gördü:

— Bre hay mel'un! diye bağırarak sopasını kaptı, köpeğin üzerine yürüdü. Fakat hayvan birdenbire bütün dişlerini meydana vererek ve hırlıyarak üzerine öyle bir saldırdı ki, zavallı Hoca bir anda olduğu yerde kazık gibi kaldı. Sonra da korku ile geri çekildi.

— Geç yiğitim geç! diye mırıldandı. Köpek teslimiyeti görünce kısa bir müddet daha Hocaya baktı, dönüp gitti.

Hoca bu sefer yorgunluktan değil, korkudan titriyerek bir

— Salamonun kizi yuzel ama, yozleri şaşi..
— Aptallik etma al, bir yetirdiğin şeyi iki yorur!..

Yeni PUDRA RENKLERİ

önünde

KADINLARIN HAYRETİ

SİHRAMİZ BİR KOLORİMETRİK MAKİNE SAYESİNDE İSTİHZAR EDİLEN PUDRA TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR.

★

Teninize en uygun gelecek pudranın tam rengini veren yeni bir Kolorimetrik makina icadedilmiştir.

Bu sayede şimdiye kadar görülmemiş emsalsiz bir güzellikte orijinal pudra renklerinin istihzarına imkân verilmiştir. Bunları yalnız Tokalon pudralarında bulabilirsiniz. Bu pudra rüzgârlı ve yağmurlu havalarda bile bütün gün sabit kalır. Burnun parlamasına mani olur. Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir. Bu yeni Tokalon pudrasının en son yeni ve *cazip renklerini* bugünden tecrübe ediniz. Daha genç ve güzel görününüz.

BİR HAKİKAT

Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

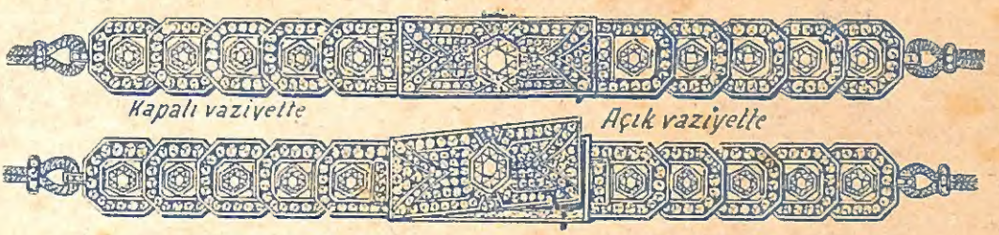

No. 82 - D Elmaslı ve 11 pırlantalı 550 lira, No. 82 - C. elmaslı ve ortadaki büyük olmak üzere 11 pırlantalı 650 lira, No. 82-E. elmaslı ve ortadakile iki kenarındaki büyük olmak üzere 11 pırlantalı 800 lira.

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile SİNGER SAATİ demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için, saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatın üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır. Modayı takip eden asrî kadın kıymetli taşlar ile ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdeta bir saadettir.

SINGER SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBÛL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

GRİPİN

Baş, diş, nezle, grip, romatizma

Nevralji, kırıklık ve bütün ağrılârınızı keser

İcabında günde 3 kaşe almabilir. TAKLİTLERİNDEN SAKININIZ. Her yerde pullu kutuları sarı renkle işaretlenmiştir.

başka mezar taşına çöktü:

— Oh, hay habis hay! Az kaldı paralıyacaktı. Ben de ne diye rahatını kaçırırım? İşte, kadı olunca böyle ölüm tehlikesi de atlatmak var zahir!

İmat:

— Hocafendi dayı, dedi. Hava kararıyor, karanlıkta yol da, ev de bulamayız. Haydi kalk da kasabaya girelim!

Önünde atların tepindiği ve uşakların dolaştığı büyücek bir evin önüne geldikleri zaman Hoca durdu. Büyük demir kapının iki kenarında yağlı iki çıra yanıyordu. Hafif ışıklar altında bir takım insanlar sağa, sola koşuşuyor, bağrışıyor, atların ağızlarında bembeyaz köpükler şişip yere doğru akıyordu.

Hoca ile İmat kalabalığa yaklaştıkları zaman pala bıyıkları kadar kalın kaşlı bir adam onları gördü:

— Ülen, misafir gelir! buyurun efendi ağa, bu tarafa!

Hoca sesini tatlılaştırarak cevap verdi:

— Eyvallah ağa, selâmüaleyküm!

— Buyurun, buyurun hocafendi. (Pala bıyıklı adam gelenin bir hoca olduğunu fark etmişti) Bu tarafa! Ülen Ahmet, misafirlere yol göster!

Hoca ile İmadın yanında tüysüz bir delikanlı peyda oldu, yol gösterdi. Delikanlı önde, Hoca arkada ve İmat da onun arkasında olduğu halde bir avludan, dik bir merdivenden çıktılar, geniş bir sofaya girdiler. Sofa sönük kandil ışıkları ile aydınlanmıştı. İleride, perdeleri yanlara doğru açılmış bir kapı vardı, önünde de bir uşak bekliyordu.

Tüysüz delikanlı ikisini de kapı önüne getirince, uşak kanadı itti ve İmadın omuzundaki heybeyi alarak «buyurun6» dedi.

İçeriye girer girmez Hocanın evvelâ gözleri karardı. Ayakları yumuşak bir halı üzerinde dolaştı. Başını kaldırdığı zaman da tam karşısında, bir sedir üstünde oturmuş, simsiyah sakallı, kalın kara kaşlı, kuşağının arası hançerlerle dolu, heybetli bir adamla göz göze geldi. Adam yerinden kalkar gibi sallanarak:

— Buyur Hocafendi, hoş geldin! dedi.

— Arkası var —

RADYOLİN

SABAH ÖĞLE AKŞAM

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi fırçalayınız

«HAZIM» I İYARET

(9 ncu sayfadan devam)

Hazımı avutmak için hemen mevzuu değiştirdim:

— Seni sahneye bağlıyan kuvvet nedir?

— Temaşa alâkası, Muhsinin falâkası!

— Yirmi beş yıllık sahne hayatından memnun musun?

— Yarı dağ, yarı bayır.. hem memnunum, hem hayır!..

— Sahneden çok kazandın mı?

— (Gişeyi göstererek) Olmasaydı şu bilet, çıkacaktı iskelet!

— Neden seni halk bukadar seviyor?

— Gizliyerek halimi, güldürdüm ahalimi!

— Sahne hayatına devam edecek misin?

— Orda açıldı gözüm, orda bitsin son sözüm!

— Jübileden ne bekliyorsun?

— Hesabım var Vasfiye, edeceğim tasfiye!

— Ömründe hiç âşık oldun mu?

— (Dili dolaşarak) Arabayı çek dostum.. serilir evde postum!

Boncuk

Karikatür

Kocası — Karıcığım, düğününde yaptırdığın, modası geçmiş (Paçalık) ı ne diye giydin?..
Fazıkul Tevze — Paçalarımı kapamak için... Et pahalandı pahalanalı ahalinin gözü baldırlarımda!..